

Гра в Смерть

Вадим Лубчак

Гра в смерть — це завжди так небезпечно... так тривожно, і можливо, навіть безглуздо... та я не бачив людини, котра б від захвату перед невідомим, не запалювалася ще більше.

Це потрібно і це буде... в цьому суть життя...пізнати суть. Та її ніхто й ніколи не пізнає... ніколи... і навіть ті, котрі вважають себе Богами, лиш люди, які не в силі будь-як запобігти СНІДу.

Життя моє немало ніякої ціни... я жив лише для того щоб жити: вивчитись, знайти роботу, високо оцінену жінку... жив задля, власне, самого життя. Та цього, як виявилось, замало. І це я пізнав в ту ніч. В ніч, після якої моє життя... ні, не змінилось, — перестало бути життям.

Я б ніколи й ні за які гроші не розповів би цієї таємниці... цього злочину та мені зустрілася вона... просто по вулиці йшла... вся така жива і одночасно — мертва. Коло неї та заради неї я переродився і змінився вдруге за півроку.

А кажуть люди не міняються...

Ми з нею познайомились на береговій поблизу Дніпра. Точніше я познайомився, і, повірте, запам'ятав її ім'я відразу й назавжди. Хіба було мені знати, що попереду лише розчарування, кінець життя?!?

Люди, добрі люди, чому хворі не СНІД не носять на лобі напис: " Бережись! Я —хвора!". Чому? Вона ж така як і я, людина. У неї дві руки, ноги... звичайна істота, і, чорт візьми, до болю вродлива зовнішність.

— Привіт... — несміливо промовив я. Так, я бабій, яких ще не бачив світ та чомусь... чомусь їй не зміг сказати нічого іншого, окрім холодного і звичайного привітання.

Вона промовчала... А що їй залишалось, впасти в мої обійми? Віддатися мені саме тут на береговій Дніпра?

Ні, вона не відповіла... мовчала. Похмурилась, зніяковіла, і, повірте, навіть відвернулась. Можливо, когось чекає? Хлопця, чоловіка свого? А тут я причепився...

— Вибач, я не відрекомендувався...

— Будь ласка, мені нічого не потрібно, — вона заплакала, а, може, плакала й до того, можливо саме тому й відвернулась? Та я не здавався! Був наполегливим. До речі, саме наполегливість завжди допомагали мені одержувати успіх у жінках.

— Ти плачеш? — ніби тихо, із співчуттям запитав я. Саме це я зробив не тому, що вона мені подобалась і я, як і всі чоловіки, свідомо чи підсвідомо прагнув цю жінку. Ні, мені просто завжди не приємно дивитися на сльози. Сльози це єдина непередбачуваність, яку не можливо зрозуміти чи досягнути — їх просто треба відчути... просто відчути. А від радості то вони чи від журби не зрозуміє ніхто, окрім власника. Власника сліз...

— Тобі погано? — продовжував допитуватися я.

Звісно, погано, чому б мала плакати? Проте непередбачуваність породжує всі непорозуміння.

— Яка тобі різниця?..

— Не можу дивит...

— Не дивись!

Я не домовив на що саме дивитись. На те, як такі вродливі дівчата плачуть, чи, можливо просто на сльози?... і все ж не можу дивитися на сльози.

Я відчув момент. Відчути момент — це найважливіше у стосунках, що зароджуються між чоловіком і жінкою, а далі — дрібниці...

Підійшов... Пригорнув... поцілував у волосся: таке світле! Та живе й природне! Я ніколи й ні в кого не зустрічав такого волосся, як от... у цієї снідозної бідолахи... Та чи знав я тоді про це? А що коли б знав? Відрікся? Відвернувся? Забув і біг би подалі від неї?... Будемо реалістами: кожен би вчинив так само... ідентично чи то пак аналогічно.

Та я не втік — не знав!

— Розкажи мені... тобі стане легше... — сказав я те, що мусив сказати.

"Мені стане легше? Та хто він такий, що говорити мені це? Психолог, чи вже відразу психіатр, яку той, що консультував мене?..

Легше... Чому люди завжди це кажуть? Мені не легше.. Навпаки — гірше! Що йому сказати? Що я хвора? Навіщо йому це? Хто він взагалі такий? Черговий перехожий...

Краще б ніхто цього не знав Краще я б і саме цього не віддала... Жила б мовчки і мовчки померла... на самоті... як живеш так і помирає!..".

А люди завжди помирають на самоті. Їм просто соромно чи то пак, незручно помирати на очах у інших... Таке життя... Така Смерть! Не ми перші і не ми останні живемо самі не знаючи для чого. Можливо для того, щоб прожити ганебне життя в злиднях і хворобах, від яких не можна врятуватися; жити в аморальному суспільстві, де брат вбиває брата... де... незахищена старість твоєї матері де-не-де корпається по смітниках шукаючи недоїдки, що просто вижити... навіщо? Навіщо це жалюгідне існування? Щоб терплячи такі муки врешті-решт вмерти? Зникнути на завжди з буття...розчинитися у повітрі?

Тебе швидко забудуть... Ти навіть не уявляєш, як швидко.

Та я хочу повернутися до своєї ганебної розповіді[...].

Я чекав її не довго(чи можливо довго? Хто знає? Я Знаю! Бо чекав таки не довго). Я подивився на неї: о, Боже, вона лежить оголена на підлозі і думає... Думає чому я не йду? А я таки не йду... Не хочу... Боюсь її. Дійсно, дивне якесь почуття в мені вирувало тоді, як зараз пригадую, побоювався заходити... І не даремно.

Я побачив якийсь сірий конверт, відкрив його...О, ні! Вона хвора на СНІД!!! Вона мертва, ніби ще жива та вже мертва. Давно приречена на Смерть. А вам хоч коли не будь у житті, хоч секундочку за своє існування хотілося вмерти живучи, а це вже гірше самої Смерті. Ось так безглуздо і незрозуміло...

Ви всі боїтеся, бо життя прекрасне! Воно вирує і... йому йде кінець, чим більше ви

живем тим менше жити зосталось Вам. Рано чи пізно, та вона обов'язково прийде, до кожного із вас, не забувайте цього ніколи... а хоч і забудете, все одно колись згадаєте ці слова. З усього життя є лише одна мить справжнього блаженства... Не прогавити цю мить — одна з найважливіших формул успішної старості.

Пам'ять

Пам'ять допоможе згадати і заново пережити враження зачаровано молодості. Вічної юності, якщо вони були, або просто нагадає вам, що ви хворий на Смерть, ой, вибачте, на СНІД.

Я знаю чоловіка, котрий гадає, що Смерть це те, що буває з іншими... не з ним... з ним — ніколи!

Прокинувшись якимось зранку у реанімаційному відділі обласної лікарні, він зібравшись із силами(після аварії) запитав медсестру, що стояла поруч:

— Сестро, я буду жити?..

Та вона його не почула

-Я помру!?? — голосніше .

— Що? А... так, звісно... Але пізніше, не найближчому майбутньому(не від цієї аварії).

Медсестра за відверту відповідь одержала купу слів з лайливої лексики нашої мови. За правду! За те, що йому сказали: " Ти помреш!". А що він думав, що житиме вічно?

Люди звикли слухати те, чого їм хочеться...

Отож, конверт: сірий такий, навіть чорний. Ні, я не дальтонік і прекрасно розрізняю кольори.. Та, люди добрі, яка різниця якого кольору Смерть? Яка вона ззовні: чи дівчина з косою чи ще щось інше?... що всеодно призначено позбавляти вас біологічного існування. Стерти з лиця Землі... відігнати вас у вічність...

Людина не може збагнути Смерті, бо це "криза мозку". Ми не можемо збагнути, зрозуміти те, чого боїмося... а боїмося ми всього...

— Що ж роботи ? — стиха промовив сам до себе герой. — вона до біса вродлива! Вона там оголена горить мною! Чекає !.. А я... Я так її хочу, я божеволію від цього.

Мить.

-Чорт, що я вагаюсь? Негайно кинутись на неї і дуже брутально взяти !.. використати за призначенням... напиться із цілющого джерела, адже я так прагну вгамувати спрагу!

Мить. А можливо це і є та ж сама мить заради якої нікчемні люди проживають своє нікчемне життя?!? Сенс людського існування саме в таких моментах ваганнях... між Життям і Смертю.

-Біжи!!! Бери її !!! — Смерть.

— СНІД! Смерть попереду, отямся! — Життя.

— Чого чекаєш? Біжи, вона в сусідній кімнаті! — Смерть.

— Тікай, ти що дурень? Вона хвора! Дай драла з відси, щоб і слід простив.. Забудь і вік про це не згадуй. Про цю хвору! Про цей романчик!

-Я хочу її. Зараз і негайно, — Смерть.

— У світі ще багато таких жінок. І навіть кращих. Тікай! — Життя.

— Я хочу саме цю і саме зараз! — Смерть

— А як жде я?.. — Життя.

На підлозі валяється сірий конверт, а в кімнаті навпроти двадцятип'ятирічний чоловік вкорочує собі віку брутальним тілесним насолодженням із пишногрудю білявкою на ймення Смерть...

Він зробив свій вибір.

А ти?..

03.12 2005.

Лубчак Вадим

PS:

Гра в смерть — це завжди так небезпечно... так тривожно, і можливо, навіть безглуздо... та я не бачив людини, котра б від захвату перед несвідомим, не запалювалася ще більше...